

Arrest

nr. 56 667 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 tot terugwijzing met bevel om het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 26 november 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het besluit tot terugwijzing. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De Staatssceretaris voor Migratie- en asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Turkije;

Overwegende dat betrokkene zich op 20 februari 2002 vluchteling verklaarde en dat zijn asielaanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard op 17 juni 2004 door een beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing hem betekend op 17 juni 2004;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij op 18 juli 2007 werd gerepatriëerd naar Italië (Lamezia Terme);

Overwegende dat hij zich op 7 februari 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, gedood te hebben, feit waardoor hij op 23 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 25 jaar opsluiting;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Besluit :

Artikel 1 – De zich genoemde O.Y. (...), geboren te Gaziantep op 25 september 1980, wordt uitgewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2 – Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3 – Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij twee documenten (stukken 3 en 4) toe waarvan ze verklaart dat deze de geboorteakte van haar kind en de identiteitskaart van haar vriendin betreffen. Deze stukken zijn niet opgesteld in de taal van deze van de rechtspleging en werden niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling.

2.2. Luidens artikel 8 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 dienen de stukken, waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. De documenten, waarvan de verzoekende partij stelt dat deze de geboorteakte van haar kind en de identiteitskaart van haar vriendin betreffen, werden neergelegd zonder vertaling en worden derhalve niet in overweging genomen. Daarenboven wijst de Raad erop dat stuk 3 een zeer onduidelijke kopie van een document betreft: de gegevens op dit document zijn onleesbaar.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij *"de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980."*

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat haar persoonlijk gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde, maar in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet op welke manier dit persoonlijk gedrag van de verzoekende partij de openbare orde zou

kunnen schenden. De verzoekende partij concludeert dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Ze adstrueert haar middel als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”:*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl.1,7; Rev. dr. étr, 2004, afl. 130, 602, noot-; Rev, dr, étr.. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://w.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van “de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980”.

Betreffende de vermeende schending van de wet dd. 29.7.1991, wet die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dit terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zijn persoonlijk gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde, maar dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet op welke manier dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag en kunnen niet worden aangenomen.

De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 20 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel dat bepaalt dat de Minister de vreemdeling kan terugwijzen wanneer hij openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.

In de bestreden beslissing wordt zo onder meer gesteld dat:

‘Overwegende dat hij zich op februari 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade gedood te hebben. fit waarvoor hij op 23 juni .2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 25 jaar opsluiting.

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijkt heeft gegeven, mag er worden aangenomen, dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde,”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd op welke manier verzoekers persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, alsook waarom geoordeeld werd dat hij een voortdurend gevaar vormt voor de openbare orde.

De verwerende partij merkt op dat de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een ministerieel besluit tot terugwijzing heeft uitgevaardigd.

De federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Waar de verzoekende partij stelt "deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd wordt", wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een besluit genomen op grond van artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreft. Daar de verzoekende partij het besluit van 26 november 2010 als het voorwerp van haar verzoekschrift aanduidt, blijkt dat dit een materiële vergissing van de verzoekende partij betreft.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 20 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, daar zij zich op 7 februari 2008 schuldig gemaakt heeft als dader en mededader aan opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade gedood te hebben, feit waarvoor zij op 23 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 25 jaar opsluiting, dat uit de voorgaande feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad heeft en dat door de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan zij blijk heeft gegeven, mag worden aangenomen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar voor de openbare orde vertegenwoordigt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom het gedrag van de verzoekende partij de openbare heeft geschaad. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat de verzoekende partij zich op 7 februari 2008 schuldig gemaakt heeft als dader of mededader aan opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade gedood te hebben, feit waarvoor zij op 23 juni 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 25 jaar opsluiting en dat uit de voorgaande feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het hof van assisen te Antwerpen werd veroordeeld tot 25 jaar opsluiting als mededader aan moord. De verzoekende partij betwist deze feiten niet. Voorts wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad heeft en dat door de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan zij blijk heeft gegeven, mag worden aangenomen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Waar de verzoekende partij nog uitdrukkelijk verwijst naar een arrest van de Raad van State, met name een vernietigingsarrest dat betrekking heeft op de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging (RvS 14 december 2004, nr. 138 468), merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest identiek zijn.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij verklaart dat er in casu niet voldaan is aan artikel 8, tweede lid van het EVRM, daar zij een vriendin in Polen heeft. Met deze vrouw heeft de verzoekende partij ook een kind.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”:

Artikel 8, 20 EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Verzoeker heeft een relatie sedert 2007 met mevrouw J. D (...), geboren op 09.09.1978 en wonende te Polen.

Partijen hebben een gemeenschappelijk kind, genaamd J.S. (...), geboren op 25.08.2010 te Kutno in Polen.

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T.Vreemd. 1998, 329;"

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van art. 8 EVRM.

Verzoeker houdt voor dat hij sedert 2007 een relatie zou hebben met mevrouw J. (...) ie in Polen woont en met wie hij een kind zou hebben.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker niet aantoon op welke wijze de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken en artikel 8 EVRM geschonden zou zijn.

Verzoekers beweert partner en kind wonen immers in Polen!

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker de toegang tot het grondgebied België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en dat hij het grondgebied van de lidstaten dient te verlaten.

Verzoeker toont niet aan als zou het voor hem onmogelijk worden gemaakt om een gezinsleven te onderhouden met zijn beweerde partner in een ander land dan België. te meer nu de beweerde partner en kind van verzoeker niet in België verblijven.

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat art. 8. 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist kennelijk niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

'Tevens stelt de Raad vast dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een vreemdeling,

die niet in het Rijk gevestigd is, terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijfgestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld, niet heeft nageleefd. De bestreden maatregel is duidelijk gericht op het beschermen van de openbare orde, één van de doelstellingen die voorzien is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing. Gelet op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is en de ernstige aanslag op de openbare orde die hieruit voortvloeit, is het bovendien niet onredelijk om te stellen dat de terugwijzingsmaatregel, die in casu een rechtmatige toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde.

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J VANDE LANOTTE en Y HAEK (eds.) *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford Intersentia, 2004, p. 754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. "(RvV, nr. 29 070 van 25 juni 2009)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers tweede middel dus niet kan worden aangenomen."

3.2.3. Ten eerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten welk belang zij bij haar grief heeft nu haar zogenaamde vriendin en hun kind in Polen wonen en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat *"Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. (...)"* De bestreden beslissing gelast niet dat de verzoekende partij het grondgebied van Polen dient te verlaten met verbod gedurende tien jaar terug te keren. De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op het Belgische grondgebied.

Voorts bepaalt artikel 8 van het EVRM als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

In casu brengt de verzoekende partij geen bewijs bij dat zij vader is van een kind dat in Polen woont en dat zij met de moeder van dit kind een relatie heeft. In zoverre de verzoekende partij meent dat de stukken 3 en 4 van haar verzoekschrift dit bewijs leveren, verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 2.2. werd uiteengezet. De documenten waarvan de verzoekende partij stelt dat deze de geboorteakte van haar kind en de identiteitskaart van haar vriendin betreffen, werden neergelegd zonder vertaling en worden derhalve niet in overweging genomen. Daarenboven wijst de Raad erop dat stuk 3 een zeer onduidelijke kopie van een document betreft: de gegevens op dit document zijn onleesbaar.

In casu kan er niet worden besloten dat er sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zodat geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN